

Kankertoetsing. Links: Geen reactie na inoculatie van een resistente kloon. Midden: Reactie van een weinig gevoelige kloon. Rechts: Reactie van een zeer gevoelige kloon. (De inoculatie werd gegeven bij de witte verflek.)

Toekomstverwachtingen.

Veredeling van bomen is dus een werk, dat pas op lange termijn resultaten gaat opleveren. Hoewel men door een eerste kruising met onbekende ouders soms toevallig een voltreffer scoort, is dit toch eerder uitzondering dan regel.

In het algemeen geldt, dat men de eerste kruisingen met nieuwe bomen moet beschouwen als een middel om informatie te krijgen over hun gedrag als kruisingspartners. Pas in de daarop volgende kruisingen kan men, door het kiezen van goede com-

binaties, de beste en de meeste nakomelingen verwachten.

Hierbij is natuurlijk vooropgesteld, dat men beschikken kan over bomen die de gewenste eigenschappen aan hun nakomelingen overerven.

Gelukkig beschikken wij, door import, in Nederland over een, hoewel beperkt, aantal van dergelijke bomen van de voor ons kruisingswerk zo belangrijke soort *P. deltoïdes*. Deze kleine hoeveelheid kan worden aangevuld met jaarlijks uit het buiten-

Wordt vervolgd op blz. 31.

Ir. J. L. Guldemond en H. W. Kolster / Het beschermen van populieren tegen wildschade¹⁾

Bosbouwproefstation resp. Stichting Industrie-Hout

Bij de aanleg van een populierenbeplanting houdt de zorg van de eigenaar of beheerder niet op na het planten der bomen. Verzorging in de vorm van onkruidbestrijding, bemesting, onderhoud der bomen en andere maatregelen zullen de nodige aandacht opeisen. In vele gevallen zal het voorkómen van wildschade een belangrijke verzorgingsmaatregel blijken te zijn. In het nummer van augustus 1966 van *Populier* beschreef de heer Klinkspoor uitvoerig de verschillende vormen van wildschade en de mogelijkheden van afweermiddelen. In dit artikel stelt hij: „Wildvraat aan populieren kan in ons land in het algemeen gering worden genoemd.”

Moge dit over het gehele Nederlandse populierenareaal gemiddeld waar zijn, het blijkt in een aantal gevallen een eerste vereiste te zijn de populieren te beschermen.

Dit geldt met name voor wildrijke gebieden zoals de IJsselmeerpolders, Noord-Brabant en andere. Hier zijn goede resultaten te bereiken met het afzonderlijke ingazen van de bomen. Het achterwege laten van enige bescherming geeft vaak aanleiding tot grote teleurstellingen (foto 1). Wij zullen daarom in dit artikel nader ingaan op het omgazen van jonge populierenplanten.

Het afzonderlijk ingazen van de populieren geeft betere bescherming dan het plaatsen van een afrastering om de beplanting. Dit laatste is niet alleen duurder, maar in de praktijk

blijkt een gaasraster moeilijk volkomen „dicht” te blijven en een voortdurende controle te vereisen. Is eenmaal een gat ontstaan, dan treedt vaak meer schade in de beplanting op dan zonder afrastering, doordat het wild binnen het raster blijft. Afzonderlijk ingazen geeft een individuele bescherming van elke boom (foto 2). Dit ingazen kan gebeuren met verschillende soorten gaas. Gewoonlijk wordt zeshoekig gaas met een

Foto 1. Oostelijk Flevoland. Het resultaat van het omgazen van populierenstammen. Links in 'Robusta' wel, rechts in 'Serotina' geen gaas toegepast. Beide beplantingen zijn in hetzelfde jaar aangelegd.

¹⁾ Foto's: Bosbouwproefstation. Verschijnt tevens als Bericht Bosbouwproefstation nr. 60.

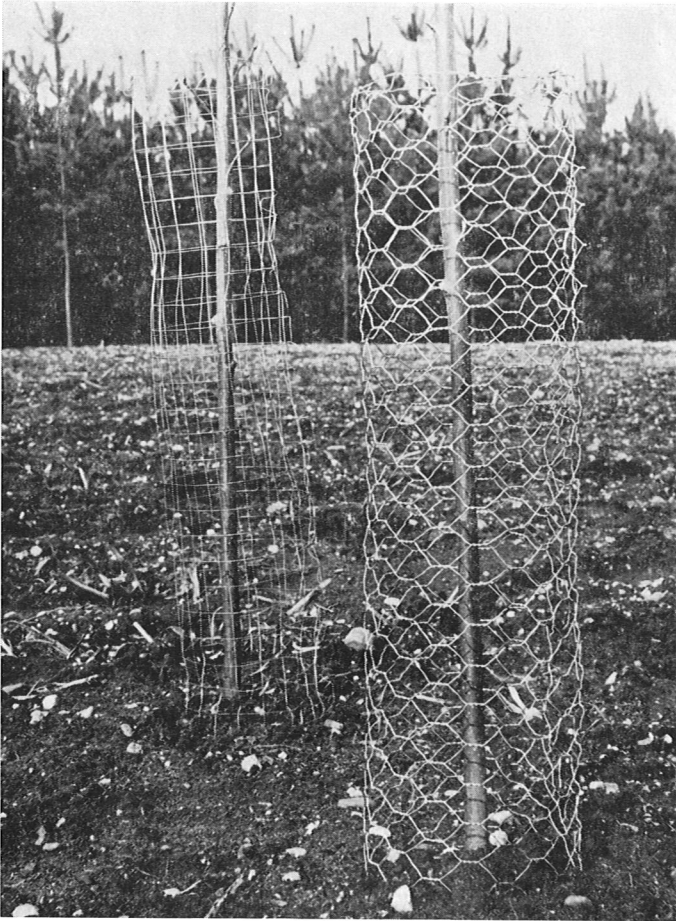

Foto 2. De toepassing van gazen kokers. Links „Italiaans” gaas, rechts „gewoon” gaas.

maaswijdte van 25 mm en een rolbreedte van 60 cm gebruikt, dat in stukken van 50 cm geknipt wordt. De stukken gaas worden door het ombuigen van enkele doorgeknipte mazen om de stam bevestigd. De kosten van deze bescherming (aanschaf, knippen en aanbrengen) bedragen ca. f 0,35 per plant. Het gebruik van een grotere en daardoor minder stevige maaswijdte moet worden afgeraden, terwijl gaas met een kleinere maaswijdte duurder is. Wel is het wenselijk in gebieden met veel

reeënschade een grotere rolbreedte (100 of 120 cm) te kiezen, waardoor de totale kosten tot ca. f 0,55 à f 0,65 per boom stijgen.

Ook kan het zogenaamde Italiaanse gaas²⁾ gebruikt worden (foto 2). Dit is gepuntlast materiaal met vierkante mazen van 25 mm, verkrijgbaar in stukken van 40 x 70 cm. De kosten zijn eveneens ca. f 0,35 per boom. Dit gaas is voorzien van lippen, die in elkaar gehaakt en iets omgebogen worden. Een voordeel is dat de laspunten op den duur doorroesten en loslaten. Losmaken van dit gaas, zoals dit bij het normale gaas moet gebeuren om ingroeien in de dikker wordende boom te voorkomen zal hierbij dus waarschijnlijk overbodig zijn. Alleen moeten bij de bescherming van eenjarig, onvertakt plantsoen de bovenste mazen omgebogen worden om beschadiging van de stam door de scherpe rand van dit gaas te voorkomen.

Wanneer lange gazen kokers worden gebruikt en indien het plantsoen jong, slap of onvertakt is, zal het vaak noodzakelijk zijn het gaas vast te zetten met een stok, welke door enkele mazen heen in de grond wordt gestoken. Dit voorkomt het door het gewicht van de koker scheef zakken van de plant en bastbeschadiging door schuren. Bovendien wordt op die manier tevens het omhoog schuiven van de koker door het wild voorkomen. Het zal duidelijk zijn dat de kokers regelmatig op scheefhangen en schuren en bij gevaar van ingroeien, op de noodzaak van verwijdering moeten worden gecontroleerd.

Het gebruik van geperforeerde plastic spiralen geeft ongeveer dezelfde kosten als gazen kokers. Ze zijn zeer eenvoudig aan te brengen, zijn duurzaam en rekken met het dikker worden van de boom mee. Als nadeel moet vermeld worden dat deze spiralen door het wild gemakkelijk omhoog geschoven kunnen worden en daardoor gedeeltelijk kunnen losraken. Ook is gebleken dat onder het plastic, vooral indien dit strak tegen dikkere stammen aan zit, insecten- en schimmelaantastingen kunnen plaatsvinden.

Uit het bovenstaande blijkt dat de uitgave van een niet al te groot bedrag per boom een redelijke bescherming tegen wildschade kan geven. Waar veel wild is, kan men op deze manier voorkomen dat door beschadiging jonge populieren afsterven of een slechte vorm krijgen, met als gevolg dat de beplantingen op den duur zeer heterogeen kunnen worden of zelfs mislukken.

²⁾ Verkrijgbaar bij: Eraclit-Venier S.p.A., Casella postale 128, Portomarghera (Venezia), Italië.

Ir. J. T. M. Broekhuizen / Hoe herkennen wij onze handelspopulieren? III¹⁾

Atd. Houtteelt, I.B.O., Landbouwhogeschool

Inleiding.

Thans zullen de rassen Löns, Marilandica en Regenerata Duitsland worden behandeld. Deze drie rassen kunnen zowel goed van elkander als van de in de voorgaande artikelen genoemde rassen worden onderscheiden. 'Regenerata Duitsland' is in de praktijk veelal als 'Harff' bekend. Het ligt in de bedoeling deze naam in de toekomst ook officieel te gebruiken, zowel in Nederland en Duitsland als in andere landen. In dit artikel zal de thans geldende, officiële naam worden gebruikt.

Voor de verklaring van de gebruikte termen en aanwijzingen voor een eenvoudige bepaling van de bladverhoudingen kan worden verwezen naar het nummer van november 1966, pag. 59 en verder.

¹⁾ Foto's: R. Aalbers.

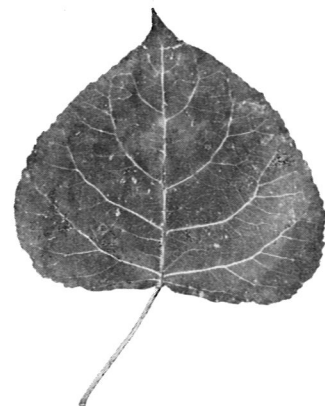

Fig. 1. P. 'Löns'.